

5-2. Retspleje 322.1.

Hjemmelsangivelse ved påtaleopgivelse

En advokat klagede over at en politimester – og i 2. instans vedkommende statsadvokat – i en sag havde opgivet påtale efter retsplejelovens § 721, stk. 1 nr. 2, i stedet for § 721, stk. 1, nr. 1.

Efter en gennemgang af sagens akter lagde ombudsmanden til grund at politimesteren ved løsladelsen af manden havde ment at den pågældende sigtedes kontakt med de øvrige sigtede i sagen kun havde været tilfældig.

Ombudsmanden udtalte at anvendelsen af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, som hjemmel for påtaleopgivelse ikke er forbeholdt de tilfælde hvor anklagemyndigheden ikke – på tidspunktet for sigtelsen – har grund til at sigte vedkommende. Det kan heller ikke kræves at der efterfølgende er tilvejebragt et positivt (sikkert) bevis for sigtedes uskyld. For at anvende § 721, stk. 1, nr. 2, som hjemmel skal der have været i hvert fald et minimum af tvivl om vedkommendes rolle i sagen. Dette var ikke var tilfældet i den foreliggende sag.

Det var således ombudsmandens opfattelse at sigtelsen mod den pågældende havde vist sig grundløs, og at påtaleopgivelsen derfor skulle være sket med henvisning til § 721, stk. 1, nr. 1.

På baggrund af at Rigsadvokaten – efter at have gennemgået ombudsmandens foreløbige redegørelse om sagen – omgjorde sagen sådan at påtaleopgivelsen skete efter bestemmelsens nr. 1, foretog ombudsmanden sig ikke mere i sagen.

(J.nr. 2005-2733-611).

Nærpolitiet på Frederiksberg blev den 30. august 2004 kontaktet af D som påstod sig udsat for afpresning idet to mænd uden grund havde forlangt 100.000 kr. af ham.

Politiet iværksatte en efterforskning som bl.a. indebar observation af de mænd som senere blev dømt for forholdet. Den 31. august 2004 observerede politiet således at tre mistænkte mænd mødtes i Søndermarken. Politiet observerede endvidere at to af de mistænkte i sagen talte med A og hans ven der var ude at gå tur med vennens hund.

De senere dømte i sagen samt A og hans ven blev anholdt da de var kommet uden for Søndermarken. Anholdelsestidspunktet er angivet som den 31. august 2004 kl. 14.20.

A og hans ven blev efter endt afhøring løsladt samme dag kl. 21.39 og blev ikke siden inddraget i sagen.

I afhøringsrapporten fra afhøringen af 31. august 2004 af A var anført følgende:

”Sigtede nægtede det påsigtede forhold.

Han forklarede at han var ven med (C), der var den person der blev anholdt med sin hund. Han mødtes med (C) i dag lidt før kl. 1300 i dag. Sigtede havde ringet til ham og spurgt om hvad (C) lavede. (C) fortalte at han ikke lavede noget og at de kunne mødes og gå en tur med (C)’s hund. De mødtes i en park ved Istedgade, hvortil sigtede kom med bussen. (C) var allerede i parken da sigtede ankom.

...

Adspurgt om hvor lang tid de var i parken ved Istedgade, svarede sigtede 15-20 minutter. De fortsatte deres gåtur med hunden til den anden park, der er den park hvor de blev anholdt. Sigtede forklarede at det var en park bag Carlsberg, han kender ikke navnet. I den store park ved Carlsberg gik de tur med hunden. Inde i parken mødte de to mænd som (C) kendte. Den ene af disse mænd havde en lille hund med. De to hunde legede. Sigtede kendte ikke de to mænd men (C) præsenterede ham for dem. Den ene af dem hed (E) og havde farvet hår. Den anden var høj og lyshåret og sandsynligvis dansk. De talte dansk indbyrdes og sigtede forstod ikke hvad de sagde.

(E) forsøgte at fortælle sigtede noget, men da sigtede ikke forstod dansk kunne han ikke forstå hvad han sagde. Dette fortalte han (E). (C) havde travlt med hunden og oversatte ikke for dem. Han forstod at (C) fortalte (E) at sigtede talte dårligt dansk.

Den høje havde mistet sin bilnøgle og sammen ledte de efter den. De søgte inde i parken. (C) oversatte hvad danskerne sagde og derfor vidste han at de ledte efter en bilnøgle.

Efter at have søgt et stykke tid efter nøglen opgav de og de gik hver til sit. Sigtede og (C) fortsatte med at gå tur i parken. Da de efter at have gået i 10-20 minutter forlod de parken igen. Ved udgangen så de (E). Han huskede ikke om det var den samme udgang som de tidligere var kommet ind ad. (E) stod da og talte med en mand med tatoveringer. Denne mand havde sigtede ikke set før. (C) og sigtede standsede og hilste på dem og de blev et lille

stykke tid. (E) og ham med tatoveringerne stod og talte sammen, hvorpå sigtede og (C) fortsatte.

...

Adspurgt om (C) havde fortalt ham om hvordan han kendte de to de mødte i parken, forklarede sigtede at det havde han ikke sagt noget om. Sigtede havde ikke spurgt så (C) regnede nok ikke med at sigtede ville vide noget om dem.

...

Adspurgt om han kender (F), (G) og (H) forklarede han at han kender dem ikke. Han har set (H) i bussen i Istedgade – han kunne han huske på grund af tatoveringen. Han var ikke bekendt med hans navn før jeg havde fortalt det. (E) havde han muligvis set i Istedgadeområdet før. Udover dette havde han ikke set dem før og har intet med dem at gøre.

...

Foreholdt at der var fremsat trusler mod en person der skulle betale penge, forklarede sigtede at dette havde han intet med at gøre og han kunne heller ikke tro at (C) havde.

De havde tilsyneladende været på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Set i bakspejlet kunne han godt huske at stemningen havde været lidt anspændt da (C) og han mødte de andre mænd i parken – (C) ville ligesom bare videre.”

A's ven forklarede i det væsentlige det samme som A.

Af afhøringsrapport af 31. august 2004 vedrørende afhøring af G fremgik bl.a. følgende:

”Adspurgt om de 2 andre personer som blev anholdt og som afhørte ikke kender navnene på forklarede afhørte at de var helt tilfældigt på stedet og intet havde med (H) eller (F) og afhørte at gøre. De er anholdt uden grund overhovedet.

...”

Som nævnt blev både A og C løsladt samme aften.

Den 16. november 2004 skrev Politimesteren på Frederiksberg til A at hun samme dag havde besluttet at opgive påtale mod A for overtrædelse af straffelovens § 281. Politimesteren henviste til retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2, og begrundede afgørelsen med at videre forfølgning ikke kunne ventes at føre til at A fandtes skyldig til straf.

Samme dag informerede politimesteren D om at hun havde besluttet at opgive påtale

mod bl.a. A og hans ven C. I dette brev anførte politimesteren bl.a. følgende:

”Jeg har ved min afgørelse navnlig lagt vægt på f.s.v. (C) og (A), at disse intet ses at have med sagen at gøre og (...).”

A's advokat, B, klagede den 13. december 2004 over politiets afgørelse idet han mente at hjemlen til påtaleopgivelse burde have været retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, i stedet for nr. 2 i samme bestemmelse.

Den 15. december 2004 sendte politimesteren sagen videre til Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby. I oversendelsesbrevet skrev politimesteren således:

”...

Sagen er en udløber af en anden sag vedrørende flere andre der er tiltalt for afpresning m.v.

...

Observationerne af personernes samkvem er baggrunden for, at jeg ikke har sluttet sagen som grundløs.

Jeg finder ikke at afgørelsen kan påklages, endsige, at der skal afgives en nærmere begrundelse overfor advokaten jf. retsplejelovens § 724 stk. 1, sidste punktum, modsætningsvis.

Der er endvidere fremsat erstatningskrav.

...

Der ses ikke forhold af egen skyld.

...”

Statsadvokaten meddelte den 23. marts 2005 advokat B at han ikke havde fundet grundlag for at ændre politimesterens afgørelse af 16. november 2004. Statsadvokaten anførte bl.a. følgende i sin afgørelse:

”Det fremgår af sagen, at politiet den 31. august 2004 observerede, at Deres klient, der fulgtes med en af sine venner, i Søndermarken på Frederiksberg havde kontakt med en mand, der er sigtet i en straffesag om afpresning, jf. straffelovens § 281, og som både umiddelbart før og efter kontakten med Deres klient yderligere havde kontakt med andre sigtede i sagen. Deres klient og hans ven blev derefter anholdt kl. 14.20, da man mente, at de som følge af den nævnte kontakt også kunne være involveret i det strafbare forhold.

Ved afhøring samme dag blev Deres klient sigtet for afpresning efter straffelovens §

281, nr. 1, subsidiært medvirken dertil, ved sammen med flere andre, herunder den mand, han og hans ven havde kontakt med i Søndermarken, at have forsøgt at få en mand til at betale en såkaldt dummebøde på 100.000 kr., som skulle betales inden en bestemt frist, hvis manden skulle undgå at blive udsat for vold.

Deres klient benægtede ethvert kendskab til dette forhold.

...

Den 16. november 2004 opgav Politimesteren på Frederiksberg påtale mod Deres klient i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2. Som begrundelse anførtes, at videre forfølgning ikke kan ventes at føre til, at Deres klient findes skyldig til straf.

Påtaleopgivelsen skete således under hensyn til, at der ikke, uanset den nævnte kontakt, Deres klient havde med en sigtet i sagen, antoges at være bevismæssigt grundlag for at antage, at Deres klient havde noget med det nævnte strafbare forhold at gøre.

En påtaleopgivelse i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, forudsætter at sigtelsen har vist sig *grundløs*. Heri må ligge, ikke blot at der ikke er (tilstrækkeligt) bevis for den rejste sigtelses rigtighed, men at det herudover må antages, at der intet grundlag har været for sigtelsen.

I denne sag var grundlaget for sigtelsen som anført, at Deres klient den pågældende dag i Søndermarken havde kontakt med en af de sigtede i en straffesag om afpresning. Den videre efterforskning har ikke kunnet underbygge en antagelse om, at denne kontakt havde noget med det strafbare forhold at gøre, men har på den anden side heller ikke kunnet udelukke det. Forudsætningen for at opgive påtale i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, har efter min opfattelse derfor ikke været til stede.”

I brev af 27. juli 2005 klagede advokat B for A til mig over statsadvokatens afgørelse. Han var således fortsat utilfreds med at påtaleopgivelsen var sket efter retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2, i stedet for nr. 1 i den samme bestemmelse. Advokaten anførte bl.a. følgende:

”Jeg kan på sidstnævnte skrivelse se at Statsadvokaten har gennemgået sagen, og at der tilsyneladende ikke er fundet noget som helst indicium på, at min klient (og hans ven) skulle have noget som helst med afpresningen at gøre, ligesom jeg må forstå, at eventuelt efterforskning ved hjælp af teleoplysninger eller andet intet er fremkommet, der kan støtte en antagelse om, at min klient har været involveret i afpresningen.

Under disse omstændigheder, er det efter min opfattelse åbenlyst, at påtaleopgivelsen skulle have citeret retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1.

Jeg skal til slut anføre:

...

Grænsedragningen er også af vigtighed på anden måde, nemlig derved at den uskyldige borger ved citeringen af nr. 1, får en art moralsk oprejsning for den anholdelse og sigtelse, han har været udsat for. Det kan heller ikke afvises, at sagen er registreret i et af politiets kartoteker, og det har selvfølgelig en betydning for borgere, om påtaleopgivelsen der er anført som sket efter den ene eller den anden bestemmelse.”

Jeg bad den 2. august 2005 statsadvokaten om en udtalelse i anledning af klagen. Jeg bad om at statsadvokaten forinden indhentede en udtalelse fra Politimesteren på Frederiksberg.

Den 30. august 2005 udtalte politimesteren følgende til sagen:

”Vedlagt tilbagesendes sagen vedr. (A) idet jeg kan henholde mig til min afgørelse af 16. november 2004 og min udtalelse af 15. december 2004 til Statsadvokaten.

...”

Statsadvokaten henholdt sig i brev af 8. september 2005 til sin afgørelse af 23. marts 2005. Han anførte endvidere følgende:

”For så vidt angår advokat (B)’s bemærkninger i klagen til Ombudsmanden øverst på side 3, skal jeg vedrørende (...) bemærkningerne i 2. afsnit [om den moralske oprejsning en tidligere sigtet kunne få ved citering af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1; min præcisering] henvise til de tre sidste afsnit på side 2 i min afgørelse af 23. marts 2005 [lig med de tre sidste afsnit i det ovenfor citerede fra brevet af 23. marts 2005; min præcisering].

Det bemærkes at jeg ikke er uenig med advokat (B)’s synspunkt om, at det for den enkelte borger kan have betydning, om en påtaleopgivelse er sket efter den ene eller anden bestemmelse, men efter min opfattelse er dette ikke et hensyn, som bør få betydning ved beslutningen om, hvorvidt en påtaleopgivelse skal ske efter § 721, stk. 1, nr. 1 eller nr. 2, idet en påtaleopgivelse alene bør ske efter de kriterier der er anført i bestemmelsen.”

Den 12. september 2005 sendte jeg kopi af politimesterens og statsadvokatens udtalelser til advokat B så han kunne få lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger.

I brev af 15. september 2005 kommenterede advokat B udtalelserne således:

”...

Jeg er enig med Statsadvokaten i, at påtaleopgivelse alene bør ske efter de kriterier, der er anført i retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1 eller nr. 2.

...

Kriteriet i stk. 1, nr. 1, er ifølge lovens tekst at 'sigtelsen har vist sig grundløs'.

Det er min opfattelse, at vi endnu ikke er kommet så vidt her i landet, at borgere anholdes og sigtes uden at politiet mener, at der er en grund hertil. Når det så ved borgerens forklaring og den i øvrigt fremkomne efterforskning viser sig, at politiets oprindelige hypotese ikke havde noget på sig, er det sprogligt korrekt, at udtrykke det på den måde, at sigtelsen *har vist sig grundløs*. Det er dette, der er tilfældet i nærværende sag.

I virkeligheden behøver jeg ikke at gå så langt som til at citere den i kommenteret udgave anførte praksis, hvorefter man i anvendelse af stk. 1, nr. 1, også går noget videre.

...”

Efter at have gennemgået sagen gav jeg i en foreløbig redegørelse af 10. januar 2006 udtryk for den opfattelse at sigtelsen mod B havde vist sig grundløs, og at påtaleopgivelsen derfor skulle være sket med henvisning til § 721, stk. 1, nr. 1. Udtalelsen var sålydende:

Ombudsmandens foreløbige udtalelse

”Retsplejelovens § 721 er sålydende:

’§ 721. Påtale i en sag kan helt eller delvis opgives i tilfælde,

- 1) hvor sigtelsen har vist sig grundløs,
- 2) hvor videre forfølgning i øvrigt ikke kan ventes at føre til, at sigtede findes skyldig, eller ...’

Politimesteren har i brevet af 15. december 2004 til statsadvokaten anført at observationerne af personernes samkvem er baggrunden for at hun ikke har afsluttet sagen som grundløs.

Statsadvokaten har i afgørelsen af 23. marts 2005 anført at

’... en påtaleopgivelse i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, forudsætter at sigtelsen har vist sig *grundløs*. Heri må ligge, ikke blot at der ikke er (tilstrækkeligt) bevis for en rejst sigtelses rigtighed, men at det herudover må antages, at der intet grundlag har

været for sigtelsen.

I denne sag var grundlaget for sigtelsen som anført, at Deres klient den pågældende dag i Søndermarken havde kontakt med en af de sigtede i en straffesag om afpresning. Den videre efterforskning har ikke kunnet underbygge en antagelse om, at denne kontakt havde noget med det strafbare forhold at gøre, men har på den anden side heller ikke kunnet udelukke det. Forudsætningen for at opgive påtale i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, har efter min opfattelse derfor ikke været til stede.’

Jeg må herefter forstå statsadvokatens afgørelse således at statsadvokaten mener at sigtelsen af (A) ikke var grundløs fordi han har haft kontakt med en af de sigtede i sagen om afpresning, og fordi mistanken mod ham ikke har kunnet udelukkes.

Jeg må efter min gennemgang af sagens akter lægge til grund at politimesteren efter den 31. august 2004 har ment at (A)’s kontakt med de øvrige sigtede ikke har været andet end tilfældig. Jeg henviser i den forbindelse til at (A) blev løsladt den samme dag som han blev anholdt, og til at der ikke siden har været foretaget efterforskning med henblik på at opklare (A)’s eventuelle rolle i sagen. Jeg henviser endvidere til at politimesteren i brev af 16. november 2004 til (D) anførte at hun ved sin afgørelse om påtaleopgivelse navnlig havde lagt vægt på at (A) og hans ven (C) intet sås at have med sagen at gøre.

Spørgsmålet er herefter om påtaleopgivelsen i en sag som den foreliggende – hvor der for så vidt har været en god grund til sigtelsen (på grund af personernes møde) – skal ske efter retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, eller 2.

Forarbejderne (Folketingstidende 1991-92, tillæg A, sp. 4204) til § 721 i retsplejeloven er formuleret således:

’...

Ifølge *stk. 1, nr. 1*, kan påtale i en sag helt eller delvis opgives, hvis sigtelsen har vist sig grundløs, hvis det påsigtede forhold ikke er strafbart, eller hvis der er rejst sigtelse mod en person, som åbenbart ikke har forøvet et strafbart forhold.

...

Stk. 1, nr. 2, omfatter de tilfælde, hvor der vel er tilvejebragt visse beviser for sigtedes skyld, men hvor det anses for usandsynligt, at sagen kan gennemføres til domfældelse, f.eks. på grund af for svage beviser, eller fordi sigtede er beskyttet af eksterritorialitet.

...’

Af anklagemyndighedens årsberetning for 1979 fremgår følgende på side 8:

'Underretning om påtaleopgivelse sker normalt ved en neutral meddelelse, der konstaterer, at anklagemyndigheden ikke vil foretage videre i sagen, da det ikke kan ventes, at nogen vil blive fundet skyldig til straf og som suppleres af en klagevejledning. Når det undtagelsesvis konstateres at en anden end sigtede er gerningsmand til forbrydelsen, eller at det forhold, der er anmeldt, ikke er strafbart, kan det af hensyn til sigtede være påkrævet at fastslå, at sigtelsen har været grundløs.'

Hans Gammeltoft-Hansen har i Strafferetspleje I (1998), s. 179, skrevet følgende:

'Både i forhold til den forurettede, som eventuelt overvejer at indbringe beslutningen for den overordnede anklagemyndighed, og i relation til de sigtede, der gennem efterforskningen renses fuldstændigt for mistanke, eksisterer der et behov for udadtil at kunne tilkendegive den nærmere begrundelse for påtaleopgivelsen. Den samme problematik kan i nogen måde siges at gøre sig gældende ved frifindelser. Her vil det normalt af domsbegrundelsen fremgå, om afgørelsen skyldes utilstrækkeligt bevis for tiltaltes skyld. Også anklagemyndigheden må derfor have mulighed for – og efter omstændighederne pligt til, jfr. I, s. 151 – at give en nærmere begrundelse for påtaleopgivelsen.'

Eva Smith, Jørgen Jochimsen, Michael Kistrup og Jakob Lund Poulsen har i Straffeprocessen (2005) skrevet således på s. 149 ff:

'...

En sigtelse er grundløs, i hvert fald, når det er åbenbart, at sigtelsen er rejst med urette, f.eks. fordi de omstændigheder (beviser), der begrundede sigtelsen, alle kan imødegås. Hvis der dog er nogle beviser, der peger på den sigtede som gerningsmand, men de ikke skønnes tilstrækkelige til domfældelse, skal påtalen i princippet opgives efter § 721, stk. 1, nr. 2. Imidlertid forstås begrebet 'grundløs' videre end den åbenbart urigtige sigtelse, og der er muligvis i praksis en tendens til, at en del af området for § 721, stk. 1, nr. 2, overtages af påtaleopgivelser efter nr. 1.

Det er forståeligt, at man af hensyn til den, hvis sigtelse opgives som åbenbart grundløs, fremkommer med en så klar tilkendegivelse om anklagemyndighedens opfattelse af sigtelsen, når den sigtede ikke får lejlighed til at blive frifundet ved en dom, al den stund at en sigtelse opfattes meget infamerende og i offentligheden kan opfattes som en dømmende afgørelse. Opgives sigtelsen, selv om der dog er noget – men utilstrækkeligt –

bevis for vedkommendes skyld, kan den tidligere sigtede efter omstændighederne fremstå uheldigt uden mulighed for domstolsprøvelse, og det er derfor nærliggende i tvivlstilfælde at rubricere forholdet under de grundløse sigtelser. Man skal dog ikke helt bortse fra, at en for vidtgående brug af begrebet 'grundløse sigtelser' kan medføre en uklarhed og nedtone oprejsningen til de klart urigtige sigtede.

De omstændigheder, der kan begrunde en påtaleopgivelse er naturligvis for det første, at den sigtede beviseligt ikke har udvist den påsigtede adfærd eller haft den fornødne subjektive tilregnelser. Endvidere omfattes adfærd, der dækkes af gerningsbeskrivelsen i et straffebud, men som udøves i lovlig nødværge eller nødret, jf. strfl. §§ 13 og 14. I disse situationer må påtale opgives efter nr. 1.

...'

I den foreliggende sag har politiet fundet frem til gerningsmændene i afpresningssagen, og politimesteren har ifølge brevet til (D) opgivet påtale fordi (A) intet ses at have med sagen at gøre.

Statsadvokaten skrev i sin afgørelse af 23. marts 2005 at efterforskningen i sagen ikke har kunnet underbygge en antagelse om at kontakten i Søndermarken havde noget med det strafbare forhold at gøre, men at den på den anden side heller ikke har kunnet udelukke det.

Anvendelsen af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1, som hjemmel for påtaleopgivelse, er ikke forbeholdt de tilfælde hvor politiet ikke – på tidspunktet for sigtelsen – havde grund til at sigte vedkommende. Ifølge ordlyden af § 721, stk. 1, nr. 1, kan sigtelse opgives i tilfælde hvor sigtelsen har vist sig grundløs. Dette må forstås således at sigtelsen – på tidspunktet for sigtelsen – kan have været foretaget med god grund, men at sigtelsen så siden hen viser sig at have været grundløs.

Min foreløbige opfattelse er således at jeg ikke mener at statsadvokaten i det foreliggende tilfælde med rette kan henvise til § 721, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at efterforskningen ikke har kunnet udelukke at (A) havde noget med det strafbare forhold at gøre. Efter min foreløbige opfattelse skal der for at anvende denne hjemmel (i stedet for nr. 1) have været i hvert fald et minimum af tvivl om (A)'s rolle i sagen hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag. Jeg henviser til forarbejderne hvorefter stk. 1, nr. 2, omfatter de tilfælde hvor der vel er tilvejebragt visse beviser for sigtedes skyld, men hvor det anses for usandsynligt at sagen kan gennemføres til domfældelse, f.eks. på grund af for

svage beviser.

Så vidt jeg kan se anlægger statsadvokaten den retsopfattelse at der skal være tilvejebragt positivt (og sikkert) bevis for den sigtedes uskyld såfremt § 721, stk. 1, nr. 1, skal kunne finde anvendelse; og er dette ikke tilfældet, må § 721, stk. 1, nr. 2, nødvendigvis citeres som hjemmel for påtaleopgivelsen. En sådan retsopfattelse er, som anført, næppe i overensstemmelse med forarbejderne til stk. 1, nr. 2, der vanskeligt vil kunne finde anvendelse i en situation som den foreliggende hvor der ikke foreligger positive beviser overhovedet hverken for den sigtedes skyld eller hans uskyld.

Det er således min foreløbige opfattelse at sigtelsen mod (A) har vist sig grundløs, og at påtaleopgivelsen derfor skulle være sket med henvisning til § 721, stk. 1, nr. 1.”

Jeg meddelte at jeg var indstillet på at henstille til statsadvokaten at træffe en ny afgørelse i overensstemmelse med min opfattelse. Jeg fandt det imidlertid mest korrekt at afgive min udtalelse i foreløbig form således at statsadvokaten kunne få lejlighed til at komme med yderligere bemærkninger inden jeg afgav min endelige udtalelse.

Jeg anmodede om at statsadvokatens bemærkninger blev tilbagesendt via Rigsadvokaten så også han kunne få lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til sagen.

Rigsadvokaten har i en udtalelse af 23. februar 2006 anført følgende:

”...

I den anledning skal jeg meddele, at det er min opfattelse, at afgørelsen om påtaleopgivelse i den foreliggende konkrete sag burde være truffet i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1.

Jeg har herved lagt vægt på, at politimesteren i den foreliggende sag efter anholdelsen af (A) den 31. august 2004 har ment, at (A)'s kontakt med de øvrige sigtede i sagen ikke har været andet end tilfældig, og at der ikke, efter at (A) havde benægtet ethvert kendskab til de strafbare forhold, er foretaget yderligere efterforskning med henblik på at opklare hans eventuelle rolle i sagen. Jeg har endvidere lagt vægt på, at politimesteren i skrivelse af 16. november 2004 meddelte (A) og hans ven, (C), at disse intet ses at have med sagen at gøre.

Jeg har derfor meddelt (A)'s advokat, (B), at jeg har omgjort afgørelsen, således at påtaleopgivelse sker efter retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1. Kopi af mit brev til advokat (B) vedlægges.

Jeg har endvidere anmodet statsadvokaten om at overveje, om der er grundlag for tillige at omgøre afgørelsen om påtaleopgivelse i forhold til (C).”

I min endelige udtalelse af 9. marts 2006 skrev jeg bl.a. følgende:

Ombudsmandens endelige udtalelse

”På baggrund af det som Rigsadvokaten har anført i udtalelsen af 23. februar 2006, har jeg ikke grundlag for at afgive en henstilling til Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby.”